

Schriftlezingen: Kolossenzen 3: 12-17

Lucas 12: 13-31

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Een zwerver komt op zondagochtend bij een kerk en wil de kerkdienst bijwonen. De koster kijkt eens naar z'n oude en vieze kleren en zegt: 'zo gaan wij hier in deze kerk niet gekleed; kom volgende week maar terug en kleed je dan net als wij.' De zwerver druipt af en bidt tot God: 'God, kunt U me vertellen wat voor kleren ik aan moet trekken; ik weet het niet, want ik ben nog nooit in die kerk geweest.' Waarop God antwoordt: 'Ik zou het niet weten, want Ik ben daar ook nog nooit geweest.'

Ja, dat is een doordenkertje. Ik hoop dat we iedereen van harte verwelkomen, hoe hij of zij of die ook is.

Kleding is belangrijk voor ons mensen.

Al voor kinderen is verkleden een feest. Ze kunnen helemaal opgaan in een verkleedpartij en worden prinses of ridder of wat dan ook. Een droom wordt werkelijkheid.

Ook voor veel volwassenen is verkleden fascinerend. In de Kruiskerk en ook in de Paaskerk heb ik wel eens opgetreden als paus. Dat voelde goed, om eens paus te zijn. Daarna moest ik weer afkicken als gewone dorpsdominee. Maar ja, ook een paus gaat tegenwoordig gewoon met emeritaat, zoals Benedictus XVI.

Kleren maken de mens: of je nu jong bent of oud.

Kleren hebben impact, dat merk je dagelijks. Tegen een zwerver in oude en vieze kleren wordt anders aangekeken dan tegen een verzorgde heer in driedelig grijs.

Een uniform vertelt zonder woorden iets van de functie van de mens achter het tenue, zoals het uniform van het Leger des Heils. Je kleding zegt iets over je identiteit en bij welke groep je wilt horen. Ook scholieren kiezen soms bewust voor een bepaalde stijl om bij een bepaalde groep te horen en zich te onderscheiden van anderen.

Ook een toga wil iets tot uitdrukking brengen. Ik sta hier niet primair als de privépersoon Sieb Lanser, maar als 'Dienaar van het Goddelijk Woord'. Maar ook een T-shirt vertelt een boodschap. vorige week zaterdag, aan het begin van de jaarlijkse *Amsterdam Pride*-week, waarin LHBTIQ+-ers zich presenteren en aandacht vragen voor gender en seksualiteit, liep ik mee in de *Pride Walk*. De Protestantse Kerk Amsterdam had T-shirts laten maken met het thema van deze week: *My gender, my pride* en met de symbolen van geloof, hoop en liefde:

kruis, anker en hart. Zo'n T-shirt laat iets zien van affiniteit met de LHBTIQ+-beweging en van affiniteit met het christelijk geloof.

Maar meer nog dan met een T-shirt moet je je affiniteit met het christelijk geloof laten zien in je levensstijl.

Paulus schrijft daarover in zijn brief aan de Kolossenzen. Kleren maken de mens. Maar dan gaat het niet om uiterlijke kleding, maar om 'geestelijke' kleren: *kleed je in innig medeleven, in goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld. Bovenal, kleed je in de liefde.*

De 'geestelijke' kleding laat zien wie je bent, bij wie je hoort, in wie je gelooft. Geloven is – zo zegt Paulus in zijn brief -: één worden met Christus. Zijn verhaal, zijn leven, woorden en werken worden je op het lijf geschreven. Als je bent bekleed met Hem, met hoe Hij leefde, dan weerspiegel je Hem in wie en wat je bent en doet.

Voor elk van ons en voor ons samen zou Jezus onze grote liefde moeten zijn. Als je ontdekt wie Jezus voor je is, dan heeft dat gevolgen voor je leven. Daar word je een ander mens van.

Wat te kiezen, leven, dood,

afgod geld, genadebrood?

Alles houden wat ik heb,

of mij geven, gaandeweg?

Alles houden wat ik heb,

of Hem volgen op zijn weg?

Woorden die we zojuist zongen in lied 843. Wat kies ik als ik me kleed in de liefde?

Wat kiest die man in Lucas 12? Het gelezen gedeelte begint met een erfeniskwestie: *Meester, zeg tegen mijn broer dat hij de erfenis met mij moet delen.* We weten allemaal wel hoeveel gedonder er rond erfenissen kan ontstaan, hoe dat families kan verscheuren. Jezus gaat niet op die vraag in. Hij steekt een spade dieper: wat zit er onder die vraag? Wat is er nou echt belangrijk in je leven? Heeft de dood van je vader je alleen maar doen nadenken over geld en niet over de geheimenissen van leven en dood? Maakt geld je echt gelukkig of zijn er andere waarden in het leven die belangrijker zijn?

Er is een joodse legende over twee broers die samen een stuk land bezaten. De oudste had een vrouw en kinderen, de jongste was niet getrouwd. Het was in de tijd van de tarweogst.

Na het maaien splitsten de broers de oogst in twee gelijke delen. 's Nachts kon de oudste niet slapen, hij vond het achteraf geen goed idee de oogst zo te verdelen: hij was in het gelukkige bezit van een vrouw en kinderen, zijn broer was eenzaam en wie moest er voor hem zorgen wanneer hij later oud zou zijn? Hij stond op, liep naar het veld en droeg honderd schoven naar de schoven van zijn broer.

Diezelfde nacht kon ook de jongste broer de slaap niet vatten, ook hij had er geen vrede mee dat zij de oogst hadden gehalveerd: zijn broer had een heel gezin te voeden en hij was maar alleen. Ook hij stond op om naar het veld te gaan en ook hij zette in het donker honderd schoven bij de schoven van zijn broer.

Beiden verbaasden zich er de volgende morgen over dat zij elk nog steeds hetzelfde aantal schoven hadden. Beiden stonden andermaal in het midden van de nacht op om opnieuw de schoven te verplaatsen, met hetzelfde resultaat. Zij besloten om voor de derde nacht hun schoven te verplaatsen en zich vervolgens op het veld te verstoppen om zo het raadsel te kunnen ontsluiten. Het was in die nacht dat zij elkaar op het veld tegenkwamen, elk met de armen vol schoven op weg naar de schoven van de ander. De broers omhelsden elkaar en weenden. Boven glimlachte God en zei tegen de engelen: 'De akker van die twee broers, dat lijkt me een mooie plaats voor mijn volk om de tempel te bouwen.'

Dat is het kleed van de liefde aantrekken, met oog voor het belang van de ander. Jezus waarschuwt tegen de hebzucht. Door zo gefixeerd te zijn op aardse bezittingen zou je nog kunnen gaan denken dat je leven ook je bezit is, dat je ook daarover kan beschikken. Wat een tragisch misverstand dat is, dat wil Jezus duidelijk maken met een korte gelijkenis.

Die gaat over een rijke man en er klinken alleen de woorden *ik* en *mijn*. De man overlegt *bij zichzelf* en praat *tegen zichzelf*. Anderen komen niet in beeld. Ook God niet, aan wie hij toch de gaven van de oogst te danken heeft. Had hij als teken van dankbaarheid zijn voorraden niet met anderen kunnen delen? In plaats daarvan denkt hij alleen aan het vasthouden van zijn bezit.

En zoals hij spreekt over zijn graan en zijn schuren, zo spreekt hij ook over zijn leven: hij gaat ervan uit dat dat eveneens tot zijn bezit behoort en dat een leventje van rust, eten, drinken en plezier nog vele jaren zal duren. Hoe betrekkelijk is je bezit. Soms kan een pandemie of een oorlog de situatie radicaal veranderen. Om nog maar te zwijgen over de dood, die zomaar kan inbreken in je leven en aan alles een einde maken.

Wat een armoedig leven als je alleen maar voor jezelf hebt geleefd, zonder met anderen te delen. *Dwaas* noemt Jezus die man, hij is van God los. Mijn oma zei vroeger altijd: een

doodshemd heeft geen zakken. Je kunt niets meenemen als je sterft, dus wees er niet zo obsessief mee bezig.

Natuurlijk is het verstandig om je voor te bereiden op de toekomst. Ik ben zelf ook blij dat ik heb kunnen sparen voor mijn pensioen. Maar ik beseft ook de betrekkelijkheid en kwetsbaarheid van het leven. Toch schuren die uitspraken van Jezus ook wel, als het gaat om de prioriteiten in mijn leven. Jezus zegt: *zoek liever het koninkrijk van God. Dan ben je rijk in God.* Die God van wie we zongen in lied 843:

*Die mij vasthoudt, weegt en wikt,
die mij voedt en mij verkwikt,
is de Ene, goed is God,
hemelschat, genadebod.*

Kan ik me overgeven, toevertrouwen aan die God? Niet zorgeloos, dat zal ons vast niet lukken, maar wel met een stevig basisvertrouwen dat Gods zorg ons omringt en draagt.

Jezus wijst ons op de lelies, die bloemen op het veld. Die bloem is geschapen om gewoon maar bloem te zijn, om te groeien, te bloeien en teder en mooi te zijn, te midden van andere bloemen op het veld. God ziet naar jou als naar een bloem, ja zelfs meer dan dat: als naar een mens die mooi is, gewoon omdat je mens bent, geschapen om mens te zijn. Wat past dit mooi in de *Amsterdam Pride*-week. Gisteren was de Canal Parade, een feest van veelkleurigheid, als een veld vol veelkleurige bloemen. Waarom zou je een bloem knakken of vertrappen? Waarom zou je een mens vertrappen of buitensluiten? Waarom?

Het leven van een mens is veel meer dan wat hij eet, haar lichaam veel meer dan waar zij zich mee kleedt. Het leven is ons gegeven, en heeft daarom van Godswege zin. Wij hoeven ons bestaan niet te bewijzen door schatten te verzamelen en in schuren op te slaan, enzovoort. Het Koninkrijk is ons gegeven, zegt Jezus, maar het moet ook telkens weer gezocht worden. Pas dan worden we echt mens, zoals een bloem pas bloem kan zijn wanneer zij het zonlicht zoekt en zich daarnaar richt.

Waar mensen gewoon mensen mogen *zijn*, - niet geobsedeerd door *hebben*, met elkaar, in gemeenschap, samen kunnen delen- daar begint het Koninkrijk. Daar zijn we rijk bij God. Amen.